Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1894. Wydano i rozesłano dnia 10. Maja 1894. **Część VIII.**

Nr. 27.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 10. Marca 1894, L. 14 422, którem rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893, w przedmiocie wykonania ustaw z dnia 30. Marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 65) i z dnia 14. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 175), o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie, podaje się do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 10. Marca 1894.

Odpis rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 176):

Rozporządzenie

Ministerstwa skarbu z dnia 20. Grudnia 1893, w przedmiocie wykonania ustaw z dnia 30. Marca 1893, (Dz. u. p. Nr. 65) i z dnia 14. Grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 175), o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 30. Marca 1893, (Dz. u. p. Nr. 65), a względnie ustawy z dnia 14. Grudnia 1893, (Dz. u. p. Nr. 175) o wydawaniu soli bydlęcej po zniżonej cenie, rozporządza się co następuje:

§. 1.

Do nabywania według postanowień niżej zamieszczonych soli bydlęcej po zniżonej cenie w kwocie 5 zł. za 100 kilogramów, uprawnieni są w ogóle wszyscy gospodarze wiejscy (posiadacze lub dzierżawcy gospodarstwa wiejskiego), posiadający w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych z wyjątkiem Dalmacyi, najmniej jednę sztukę bydła tych rodzajów, Załączka *A*. które w regestrze podług załączki *A* (kolumny 5—10) wygotowanym, są oznaczone, o ile cała gmina, na której obszarze owe sztuki bydła w stajniach stoją, nie jest od nabywania takiej soli wyłączona.

Cała gmina może być od poboru soli bydlęcej wyłączona albo w skutek wyraźnego zrzeczenia się poboru takiej soli, albo gdy prawo poboru będzie jej za karę odebrane (§. 17).

Nadto wyłączeni są od dalszego nabywania tej soli bydlęcej wszyscy ci gospodarze:

a) którzy z powodu nadużycia takiej soli bydlęcej uznani zostaną za winnych ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego;

b) którzy obok gospodarstwa miejskiego trudnią się także handlem solą kuchenną w siedzibie swego gospodarstwa wiejskiego, lub

c) którzy z jakiegokolwiek szczególnego tytułu prawnego pobierają już sól bydlęcą (np. jako deputat lub z łaski) dla swego bydła, a to bądź bezpłatnie, bądź po niższej cenie niż po 5 zł. za 100 kilogramów. Gospodarze jednak ci są tylko o tyle wyłączeni od poboru soli bydlęcej po tej ostatniej cenie, o ile ilość soli wydawana im bezpłatnie lub po niższej cenie, wynosi więcej lub przynajmniej tyle, ile stosownie do postanowień niżej podanych mogliby dostać soli bydlęcej po cenie 5 zł. za 100 kilogramów.

§. 2.

Sól bydlęca, która wydawana być ma w ilości aż do 500.000 cetnarów metrycznych rocznie, rozdzielana będzie w myśl ustawy na poszczególne królestwa i kraje (z wyjątkiem Dalmacyi), powiaty administracyjne i gminy w stosunku ilości i rodzaju ich bydła, obliczonego według względnie ostatniej konskrycyi.

W Galicyi i na Bukowinie rzeczony rozkład soli bydlęcej rozciągać się ma także na wyłączone ze związku gminnego samodzielne obszary dworskie, z któremi pod względem wydawania soli w ogóle postępować się będzie tak samo, jak z gminami.

Wynik tego rozkładu obowiązuje — niezawiśle od sprostowań, któreby w razie zmian w podziale administracyjnym wcześniej były potrzebne — aż

do końca tego roku, w którym na podstawie najbliższej urzędowej konskrypcyi bydła będzie można przystąpić do nowego rozkładu soli bydlęcej.

Rozkład soli bydlęcej na poszczególne kraje uskutecznia Ministerstwo skarbu, a rozkład na powiaty administracyjne (miasta z własnym statutem i starostwa), a względnie na wszystkie gminy, wykonywają właściwe Władze skarbowe krajowe, a to w taki sposób, żeby ilość kilogramów soli bydlęcej, na każdą gminę przypadająca, była podzielna przez 50. W tym celu reszty, wynoszące mniej jak 25 kilogramów, należy opuszczać, wynoszące zaś tyle lub więcej, podwyższać do 50.

§. 3.

Celem rozkładu ilości soli bydlęcej, jaka stosownie do §. 2. dla każdej gminy miejskiej i wiejskiej będzie wyznaczana, na poszczególnych gospodarzy wiejskich, bydło posiadających (rozkład indywidualny), winien przełożony każdego obszaru gminnego w listopadzie każdego roku oznaczyć istniejącą rzeczywiście naówczas w obszarze gminnym ogólną ilość bydła gospodarzy tego obszaru, a to podług podanych w załączce *A* (kolumny 5 aż do 10) grup poszczególnych rodzajów bydła, i podług tamtejszych gospodarzy wiejskich, w sposób jak najdokładniejszy i jak najniezawodniejszy, a następnie sposobem objaśnionym w załączce *B*, najpóźniej aż do 10. Grudnia każdego roku obliczyć ilość, jaka z ilości soli bydlęcej, gminie na rok wyznaczonej i oznajmionej, przypada na rok następny na każdego z osobna gospodarza wiejskiego bydło posiadającego w stosunku zbadanej rzeczywistej ilości jego bydła w porze zimowej. Gdyby obliczona tym sposobem ilość, z przyczyny nie uwzględniania bydła osób nie zaliczonych do stanu gospodarzy wiejskich, albo z jakiejkolwiek innej przyczyny, wynosiła więcej niż 2 kilogramy na każdą obliczoną jednostkę bydła (załączka *A*, kol. 11), należy zniżyć ją do tej ilości.

Załączka *B*.

Z ilości tym sposobem oznaczonej strąca się ilość soli, którą posiadacz bydła z jakiegokolwiek tytułu prawnego (np. jako deputat lub z łaski) bezpłatnie lub po niższej cenie niż po 5 zł. za 100 kilogramów rocznie otrzymuje, a którą właściwa Władza skarbowa krajowa wcześnie ma obliczyć, i odnośnej zwierzchności gminnej jakoteż właściwemu Biuru kontroli powiatowej podać do wiadomości; to co zostanie stanowi wymiar największy, aż do którego każdy gospodarz wiejski do poboru uprawniony, może żądać soli dla swego bydła w odnośnej gminie w stajni stojącego.

Wymiar ten może także być oznaczany z współdziałaniem jednego z tych związków rolniczych, w których okręgu odnośna gmina leży.

Wynik zbadania ilości bydła i indywidualnego rozkładu soli bydlęcej zapisać należy w regestrze rozkładu soli bydlęcej, ściśle według załączki *A*

utrzymywać się mającym, który każdemu gospodarzowi wiejskiemu, jakoteż funkcyonaryuszom rządowym (także dla sporządzania odpisów) przeglądać wolno.

Zażalenia tyczące się oznaczenia ilości bydła lub wymiaru soli bydlęcej podawać mają gospodarze wiejscy w gminach własny statut posiadających do Władzy administracyjnej krajowej, we wszystkich innych gminach, do właściwego starostwa, któreto Władze orzekają co do takich zażaleń w pierwszej i ostatniej instancyi.

§. 4.

Sól bydlęca wydawana będzie z c. k. Składów soli do tego przeznaczonych (§. 5) zmielona i już zaprawiona, po cenie zniżonej 5 zł. za 100 kilogramów, bez opakowania, z wagi odnośnego składu soli.

Cena 5 zł. obejmuje więc także koszta zaprawienia, natomiast, wszelkie koszta opakowania, naładowania i spedycyi tej soli od wagi solnej aż do miejsca użycia, ponosić ma nabywca soli bydlęcej.

Wyjąwszy te przypadki, w których sól bydlęcą odbierają gminy same, pobór tej soli bydlęcej z wszystkich c. k. Składów soli, które do jej wyrabiania zostaną kiedykolwiek wyznaczone, załatwiać będzie Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich w Wiedniu. Spedytorowie prywatni, agenci, handlarze itp. są bezwarunkowo wyłączeni od wszelkiego pośrednictwa przy poborze soli bydlęcej z c. k. Składów soli.

Przewiezienie soli bydlęcej od ostatniej stacyi kolei, na którą Biuro solne takową dla jednej lub więcej gmin przyśle, aż do tych gmin, jest rzeczą przełożonego gminy lub prezesa stowarzyszenia, który ją zamówił (§. 8).

Sól bydlęca wydawana będzie tylko zapakowana w workach po 50 kilogramów.

Worki do tego potrzebne muszą być takie, ażeby bez ich uszkodzenia nie można było soli bydlęcej wydobyć, aż dopiero po otwarciu urzędowego zamknięcia. Worków takich, za zwrotem kosztów wyrobu, dostarczać będą gminom, sól bydlęcą bezpośrednio z c. k. Składów soli zabierającym, te składy soli, innym zaś gminom, przerzeczone Biuro solne kolejowe.

Worki napełnione solą bydlęcą zamykane będą w c. k. Składach soli plombami ołowianemi. Oprócz tego worki opatrywane będą winietą papierową barwy fioletowej z napisem: „Sól bydlęca z c. k. Składu soli w . . . . . .“ Za plomby i winiety papierowe nie będzie pobierana żadna należytość.

§. 5.

Gospodarze każdej gminy, uprawnieni do poboru soli bydlęcej, mogą odbierać ilość roczną tej soli, podług rozkładu indywidualnego na ich bydło

przypadającą, tylko razem i jednorazowo, a to tylko przez przełożonego owego obszaru gminnego, gdzie bydło dla którego żądają soli bydlęcej, stoi w stajni i tylko w terminie dla tej gminy do poboru soli wyznaczonym.

Zamawiać i odbierać sól bydlęcą mają gminy w tych c. k. Składach soli, które Ministerstwo skarbu dla nich do tego przeznaczy.

Wszystkie gminy, w okręgu pewnej Władzy skarbowej krajowej leżące, w celu poboru soli bydlęcej do tego samego składu soli przyłączone, podzielone będą na ośm grup takich, żeby na każdą z nich przypadała mniej więcej ósma część rocznej ilości soli bydlęcej, jaka z owego składu soli na ten obszar krajowy będzie wydzielona. Każdej z tych grup wyznaczony będzie inny miesiąc do poboru soli bydlęcej, a to luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień lub wrzesień.

Jeżeli gmina zaniedba zgłosić się w miesiącu wyznaczonym dla niej do zamówienia soli i uczyni to dopiero później, w takim razie spóźnione jej zamówienie, o ile nadejdzie jeszcze przed dniem 1. Października, załatwiane będzie dopiero po zaspokojeniu wszystkich gmin, którym miesiąc jego nadejścia do poboru soli bydlęcej jest wyznaczony. Począwszy zaś od 1. Października, wszelkie spóźnione zamówienia soli bydlęcej załatwiane będą po kolei w jakiej będą nadchodziły, o ile zapasy soli na to wystarczą i tylko w takim razie, jeżeli nadejdą najpóźniej aż do końca listopada odnośnego roku.

Gminy przeto a względnie ich gospodarze dostawać będą przypadającą na nich ilość soli bydlęcej z odnośnego c. k. Składu soli od razu na cały rok, jednak tylko w terminach powyżej wzmiankowanych i zamówienia częściowe od tej samej gminy nie będą przyjmowane.

Kolej ośmiomiesięczną ustanowi właściwa Władza skarbowa krajowa, po naradzeniu się nad tem w komisyi, do której powołać należy po jednym reprezentancie Władzy administracyjnej krajowej, Wydziału krajowego i Rady kultury krajowej a według okoliczności Towarzystwa rolniczego.

Po ustanowieniu tej kolei, Władze skarbowe krajowe za pośrednictwem Biura kontroli powiatowej straży skarbowej i Oddziałów straży skarbowej uwiadomią każdą z osobna gminę swego obszaru urzędowego a to niezwłocznie dla uskutecznienia indywidualnego rozkładu soli bydlęcej (§. 3), jaka ilość soli bydlęcej została jej na rok wydzielona, tudzież z którego c. k. Składu soli i w którym miesiącu może sól bydlęcą odebrać.

Gdyby Ministerstwo skarbu uczyniło zmianę w przydzieleniu gmin do c. k. Składów soli, także nowa kolej poboru soli będlęcej dla gmin tą zmianą dotkniętych będzie w sposób powyższy ustanowiona i gminom do wiadomości podana.

§. 6.

W każdej gminie, która nie jest całkiem wyłączona od poboru soli bydlęcej (§. 1), przełożony jej winien wszystkim tym gospodarzom, którzy w tej gminie mają bydło w stajniach, oznajmić najpóźniej aż do 31. Grudnia każdego roku wymiar soli bydlęcej stosownie do rozkładu indywidualnego (§. 3) dla ich bydła przypadający a zarazem, który miesiąc do poboru tej soli został wyznaczony (§. 5) i wezwać ich, żeby najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca przed miesiącem poboru oświadczyli, czy i jakiej ilości wydzielonej soli bydlęcej żądają.

Gospodarze, pragnący dostać soli bydlęcej, winni oświadczenie to złożyć w terminie oznaczonym bądź piśmiennie w podaniu niestemplowanym, do przełożonego swojej gminy wystosowanem, bądź też ustnie. Jeżeli ten lub ów gospodarz do poboru soli uprawniony, żąda mniejszej ilości soli bydlęcej, aniżeli mu przy rozkładzie indywidualnym wydzielono lub wyraźnie zrzecze się całkiem poboru, albo, jeżeli aż do ostatniego dnia do zgłoszenia się wyznaczonego, wcale się nie zgłosi, co tyle znaczy jak gdyby się zrzekł, w takim razie można w stosunku ilość soli bydlęcej, która w skutek tego stanie się wolną, zamawiać większą ilości soli bydlęcej dla tych gospodarzy, którzy pragną dostać więcej niż im wydzielono, atoli ilość ta nie może przewyższać ilości, jakaby przypadła, gdyby na każdą jednostkę bydlęcą dla bydła jednego gospodarza (załączka *A*, kolumna 11) liczono 2 kilogramy.

Przełożony gminy winien w takim razie na ilości soli bydlęcej, przypadające dla poszczególnych gospodarzy do poboru uprawnionych, które w regestrze rozkładu soli bydlęcej zapisane być powinny, wygotować zaraz po upływie przerzeczonego terminu zgłoszenia się, zamówienie sumaryczne, wolne od stempla a to podług wzoru w załączce *C* podanego i opatrzyć takowe pieczęcią gminy, datą i swoim podpisem. Załączka *C*.

Zamawiana ilość soli bydlęcej nie może w żadnym razie przenosić ilości rocznej dla odnośnej gminy wyznaczonej i powinna być tak zaokrąglona, żeby cyfra, ilość zamówioną w kilogramach wyrażająca, była przez 50 podzielną.

§. 7.

Przełożony gminy winien zamówienie soli bydlęcej, stosownie do §. 6 wygotowane, posłać natychmiast do Biura kontroli powiatowej straży skarbowej.

Biuro kontroli powiatowej straży skarbowej, otrzymawszy zamówienie od takiej gminy, która od poboru soli bydlęcej jest wyłączona, ma takowe przekreślić jako nieważne i odesłać przełożonemu gminy bez potwierdzenia. W innym przypadku winno sprostować i uzupełnić zapiski mylne lub braki; zamówioną ilość soli bydlęcej, która wyrażona być powinna w kilogramach,

gdyby przenosiła ilość gminie wydzieloną, ma do tej ilości zredukować a gdyby nie była przez 50 bez reszty podzielna, zaokrąglić w myśl ostatniego ustępu §. 2go.

Następnie kierownik kontroli powiatowej straży skarbowej opatrzyć ma to zamówienie albo uwagą „sprawdzono i zatwierdzono“ albo wyraźnym dopiskiem, jakie poprawki lub uzupełnienia zostały poczynione, a wreszcie pieczęcią urzędową, datą, podpisem i najpóźniej w 48 godzin po otrzymaniu odesłać na powrót do przełożonego gminy.

§. 8.

Z zamówieniami soli bydlęcej, potwierdzonemi w taki sposób przez właściwe Biuro kontroli powiatowej straży skarbowej, postępuje się jak następuje:

a) Te gminy, które same odbierają sól bydlęcą z c. k. Składów do jej wydawania przeznaczonych (§. 4), winny oddać je bezpośrednio w tychże Składach soli;

b) inne zaś gminy winny nadesłać je, najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca poboru, do Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej austryackich kolei rządowych w Wiedniu, któremu poruczona została spedycya soli bydlęcej.

Wysłaniem zamówienia soli bydlęcej zająć się ma każdy przełożony gminy sam. Dla ułatwienia jednak transportu soli bydlęcej pełnemi wagonami pozwala się, żeby kilka gmin lub wszystkie, które z tego samego c. k. Składu w tym samym miesiącu odebrać mają sól bydlęcą i którym sól bydlęca ma być odstawiona na tę samą stacyą, nadsyłały do przerzeczonego Biura solnego kolejowego zamówienia swoje na sól bydlęcą także wspólnie (zbiorowo), bądź przez jednego ze swoich przełożonych, bądź też przez prezesa tego stowarzyszenia rolniczego, w którego okręgu leżą.

W przypadku takim przełożony gminy lub prezes stowarzyszenia, obrany pełnomocnikiem przez gminy łączące się z sobą celem wspólnego poboru soli bydlęcej, wygotować ma podług wzoru podanego w załączce *D* konsygnacyą, Załączka *D.* obejmującą wszystkie tychże gmin zamówienia (z których jednak każde z osobna) opatrzone być powinno potwierdzeniem w §. 7. przepisanem.

Przerzeczony pełnomocnik owych gmin, wygotowujący konsygnacyą, do której dołączyć należy wszystkie zamówienia gmin (liczbami bieżącemi opatrzone), winien podać w niej dokładnie swój adres i charakter tudzież datę, podpisać ją własnoręcznie i tak samo, jak to się dzieje z zamówieniami poszczególnych gmin, wnieść najpóźniej aż do dnia 10. miesiąca poboru.

Jeżeli zamówienia lub konsygnacye posyła się pocztą, trzeba te posyłki dostatecznie frankować.

§. 9.

Tak c. k. Składy soli, jak i Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich badać będą niezwłocznie zamówienia soli bydlęcej, do nich nadchodzące, przedewszystkiem pod tym względem, czy zawierają przepisane w §. 7. potwierdzenie właściwego Biura kontroli powiatowej straży skarbowej, tudzież czy właściwy c. k. Skład soli i właściwy miesiąc poboru jest w zamówieniu podany. W szczególności c. k. Składy soli badać mają zamówienia bezpośrednio do nich nadchodące (§. 8, *a*) także pod tym względem, czy przypadkiem rzeczona Dyrekcya główna kolei w roku administracyjnym nie wydała już odnośnym gminom takiej ilości soli bydlęcej, jaka została im wyznaczona.

§. 10.

O ile zamówienie nie musi być zwrócone jako nieważne, ilości soli bydlęcej, zamówieniom, według okoliczności sprostowanym, odpowiednie, wydawać będą c. k. Składy soli tym gminom, które sól bydlęcą same z owych składów odbierają (§. 8, *a*) — za natychmiastowem uiszczeniem w gotówce ceny kupna za sól przypadającej i kosztów pobocznych (§. 4) — do rąk osób, które zamówienie wnoszą a tem samem legitymują się jako pełnomocnicy gmin.

Gminy zaś pobierające sól bydlęcą za pośrednictwem Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich w Wiedniu, winny cenę kupna za zamówioną ilość soli bydlęcej w stosunku ceny zniżonej 5 zł. za cetnar metryczny przypadającą, posłać rzeczonej Dyrekcyi głównej zaraz z zamówieniem soli bydlęcej i jeśli się posyła pocztą, dostatecznie frankować. W przypadku tym koszta poboczne, jakich wymaga pobór i odesłanie soli bydlęcej zapłacić należy z dołu a to jednocześnie z kosztami przewozu (§. 12).

Gminy jednak mogą także po zniesieniu się wprzód w tej mierze z przerzeczonem Biurem solnem zapłacić za pośrednictwem pocztowej kasy oszczędności cenę kupna łącznie z kosztami pobocznemi, które Biuro solne w przypadku takim naprzód obliczy i gminom oznajmi.

Wszelkie posyłki pieniężne, do rzeczonej Dyrekcyi głównej kolei adresowane, opatrywać należy wyraźnym dopiskiem: „na kupno soli bydlęcej“.

Biuro solne pobiera przez swoich pełnomocników sól bydlęcą z odpowiednich c. k. Składów soli i we właściwym miesiącu (§. 5), w miarę jak i pieniądze nadchodzą.

§. 11.

Dla każdej z osobna gminy, której sól bydlęcą wydaje się bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich a więc wtedy, gdy sól bydlęcą odbiera zbiorowo kilka gmin za konsygnacyą (§. 8), dla każdej z osobna gminy tą konsygnacyą objętej, wygotowują c. k. Składy soli według dołączonego wzoru *E* Załączka *E*. cedułę kontrolną, która (według okoliczności z dołączeniem konsygnacyi) razem z solą bydlęcą odbierającemu ją pełnomocnikowi odnośnej gminy a względnie rzeczonej Dyrekcyi głównej ma być doręczona, wszystkie zaś zamówienia zatrzymują c. k. Składy soli jako dowody do dziennika.

Ceduły kontrolne idą razem z posyłkami soli bydlęcej jako zasłona transportu, aż do gmin mających je odebrać i przewoźcy winni oddać je razem z solą bydlęcą przełożonym tychże gmin.

Jednocześnie z wyprawieniem każdej z osobna posyłki soli, winny c. k. Składy soli odpisy ich ceduł kontrolnych przesłać bezpośrednio jako uwiadomienia właściwemu funkcyonaryuszowi skarbowemu wymienionemu w zamówieniach a względnie w cedułach kontrolnych.

§. 12.

Biuro solne c. k. Dyrekcyi głównej kolei rządowych austryackich a względnie jego pełnomocnik posyła sól bydlęcą stosownie do §. 10. odebraną z przekazaniem przewoźnego (a według okoliczności także kosztów pobocznych), do ostatniej stacyi kolei żelaznej, wymienionej w odnośnem zamówieniu lub konsygnacyi a ztąd wziętej także do ceduły kontrolnej. Przełożony gminy, lub prezes stowarzyszenia, który zamówienie a według okoliczności konsygnacyą wygotował, winien na tejże stacyi odebrać sól bydlęcą za opłatą kwoty powziątku i kazać ją odwieść dalej aż do gminy, która ją ma otrzymać. Przerzeczony przełożony gminy lub prezes stowarzyszenia jest jako przewoźca odpowiedzialny solidarnie razem z osobą, której transport poruczy, za to, żeby owa posyłka soli bydlęcej porządnie i w czasie właściwym odstawiona została do uprawnionej gminy na ręce jej przełożonego.

Za przybyciem tamże trzeba sól bydlęcą aż do rozdania jej poszczególnym gospodarzom, do poboru uprawnionym, zachowywać w miejscu stosownem i całkiem bezpiecznem, pod zamknięciem urzędu gminnego.

Postanowienia te stosują się także do przewozu i zachowywania soli bydlęcej, którą c. k. Składy soli wydają bezpośrednio poszczególnym gminom a względnie ich pełnomocnikom.

§. 13.

O nadejściu do gminy posyłki soli bydlęcej przez tęż gminę zamówionej i onejże wydanej, winien przełożony tej gminy uwiadomić niezwłocznie właściwego funkcyonaryusza skarbowego, oznaczonego w cedule kontrolnej z posyłką idącej i podać czas dogodny do wykonania czynności urzędowych w następnym paragrafie określonych.

Funkcyonaryusz skarbowy potwierdzi najpóźniej w przeciągu 24 godzin odbiór tego uwiadomienia i przy tej sposobności oznaczy dzień i godzinę wykonania owych czynności.

§. 14.

Wzmiankowany w poprzedzającym paragrafie funkcyonaryusz skarbowy winien w czasie do tego wyznaczonym (§. 13) spisać w odnośnej gminie, w obecności delegata zwierzchności gminnej, wywód oględzin nadeszłej posyłki soli bydlęcej a następnie odjąć z worków zamknięcie urzędowe i worki razem ze solą bydlęcą w nich zawartą oddać przełożonemu gminy. Wykonanie tej czynności urzędowej zanotować ma funkcyonaryusz skarbowy w regestrze gminnym rozkładu soli (§. 3).

§. 15.

Przełożony gminy rozdziela sól bydlęcą, oddaną mu przez właściwego funkcyonaryusza skarbowego między gospodarzy, którzy ją u niego zamówili, podług zamówień tychże gospodarzy a względnie podług ilości soli jaka nadeszła i kwot, które za nią zapłacono.

Gdyby jaka część sprowadzonej soli miała zostać, przełożony gminy upoważniony jest wydać resztę z ograniczeniem niżej określonem i za zwrotem kosztów, także innym gospodarzem tego żądającym. Jednakże gospodarze ci powinni być w odnośnej gminie do poboru soli bydlęcej uprawnieni i ilość soli bydlęcej, którą jeden gospodarz po zniżonej cenie ogółem na rok otrzyma, nie może w żadnym razie przewyższać ilości największej w §. 6. ustęp 2 ustanowionej.

Ilości soli bydlęcej, każdemu gospodarzowi wydane, tudzież datę ich wydania, zapisywać należy w kolumnach 17—19 regestru rozkładu soli (Załączka *A*).

§. 16.

Przełożeni wszystkich tych gmin, które nabywają sól bydlęcą po cenie zniżonej, tudzież wszystkie osoby załatwiające przewóz soli bydlęcej, obowią-

zani są dozwalać funkcyonaryuszom skarbowym w każdym czasie przeglądania odnośnych zapisków, regestrów i wszelkich papierów i pokazywać im sól bydlęcą, jaka kiedykolwiek będzie.

§. 17.

Stosownie do §. 2. ustawy z dnia 30. Marca 1893 (Dz. u. p. Nr. 65) do wykroczeń przeciwko przepisom o dochodach niestałych, tyczącym się soli bydlęcej, stosowana być ma ustawa defraudacyjno-karna a mianowicie jako za ciężkie przekroczenia defraudacyjne w myśl §. 320 u. d. k. karani być mają ci, którzy soli bydlęcej, wydanej im po cenie zniżonej, używają lub pozwalają używać jako soli kuchennej lub odstępują takową innym, albo sól bydlęcą wbrew przepisom nabywają, chociaż mogli poznać, że jest solą bydlęcą.

Takie ciężkie przekroczenie defraudacyjne karane będzie w myśl §. 320 a względnie 265 u. d. k. grzywną w kwocie dwa aż do dwanaście razy wziętej różnicy między powszechną ceną odnośnej ilości soli kuchennej a ceną zniżoną takiejże ilości soli bydlęcej.

Stosownie do §. 1, *a* wszyscy ci gospodarze, którzy z powodu nadużycia soli bydlęcej, nabytej po zniżonej cenie, uznani będą za winnych ciężkiego przekroczenia defraudacyjnego mają być wyłączeni od dalszego nabywania takiej soli.

Gdyby w gminie nakazanych zapisków wcale nie utrzymywano, albo gdyby w ogóle pod tym względem stwierdzone zostały niewłaściwości wzniecające obawę istotnej szkody dla skarbu solnego, w takim razie prawo poboru soli bydlęcej może być dla całej gminy zawieszone aż do powrotu stosunków zadawalniających.

Wyłączenie takie od nabywania soli bydlęcej, zarządza co do poszczególnych gospodarzy Władza skarbowa piorwszej instancyi, co do całej zaś gminy, Władza skarbowa krajowa z dozwoleniem odwołania się w przeciągu dni 30.

Rekursa rozstrzyga ostatecznie w pierwszym przypadku Władza skarbowa krajowa, w ostatnim Ministerstwo skarbu.

§. 18.

Ponieważ terminy wyznaczone w §. 3. a względnie 6. niniejszego rozporządzenia do uskutecznienia indywidualnego rozkładu ilości soli bydlęcej poszczególnym gminom wydzielonych, na gospodarzy, bydło posiadających a względnie do oznajmienia gospodarzom ilości soli bydlęcej na każdego z nich przypadającej, nie mogą już być na rok 1894 dotrzymane, postanawia się, że celem indywidualnego rozkładu soli bydlęcej wydać się mającej w roku 1894,

przełożeni gmin winni niezwłocznie, jak tylko otrzymają wiadomość o osnowie niniejszego rozporządzenia, zarządzić obliczenie ilości bydła gospodarzy w obszarach swoich gmin a jak tylko ilość soli bydlęcej, na ich gminę przypadająca, będzie im stosownie do §. 5. rozporządzenia, oznajmiona, uskutecznić niezwłocznie rozkład tej ilości w myśl odnośnych wyżej podanych przepisów na gospodarzy bydło posiadających i uwiadomić poszczególnych gospodarzy, jakie ilości soli bydlęcej na nich przypadają.

§. 19.

Władze skarbowe krajowe postarają się o wydanie w odpowiednich językach krajowych druków potrzebnych na regestry rozkładu soli z objaśnieniem (§. 3. załączki *A* i *B*), tudzież na zamówienia soli bydlęcej (§. 6 załączka *C*) i na konsygnacye (§. 8 załączka *D*), które to druki mogą poszczególne gminy nabywać za pośrednictwem właściwych oddziałów straży skarbowej zwracając koszta nakładu.

Plener w. r.

Załączka A
(do §. 3.)

Kraj:
Powiat administracyjny:
Okrąg sądowy:

Siedziba właściwego
biura kontroli powiatowej straży skarbowej:
Oddział straży skarbowej:

Regestr rozkładu soli bydlęcej

w

gminie . . . .

na

rok 189 .

Iość soli bydlęcej wydzielona tej gminie	
Suma jednostek obliczona według zbadanej ilości bydła . . .	
Ilość soli bydlęcej na jednę jednostkę przypadająca	
C. k. skład soli, z którego sól bydlęca jest wydawana . . .	
Miesiąc wyznaczony do poboru soli bydlęcej	
Ilość ogólna soli bydlęcej zamówiona przez przełożonego gminy	

Pieczęć urzędowa:

Nazwisko, data i podpis przełożonego gminy
(obszaru dworskiego):

Liczba bieżąca	Gospodarza wiejskiego bydło posiadającego: Nazwisko i charakter	Gospodarza wiejskiego bydło posiadającego: Miejsce zamieszkania: Gmina	Gospodarza wiejskiego bydło posiadającego: Miejsce zamieszkania: Powiat administracyjny	Nr. domu lub budynku gospodarskiego gminy, w której bydło stoi w stajni	Ilość bydła gospodarza wiejskiego obok wymienionego: I. grupa: bydło ciężkie po 4 jednostki (t. j. wszelkie konie i zwierzęta rogate przeszło rok liczące) – Ilość: Sztuk	I. grupa – Ilość: Jednostek	II. grupa: jałownik i osty po 2 jednostki (t. j. wszelkie źrebięta i zwierzęta rogate już odsadzone aż do jednego roku liczące, tudzież osły, muły i mułoosły bez względu na wiek) – Ilość: Sztuk	II. grupa – Ilość: Jednostek	III. grupa: trzoda po 1 jednostce (t. j.) wszelkie już odsadzone kozy, owce i świnie) – Ilość: Sztuk	III. grupa – Ilość: Jednostek	Suma jednostek podanych w kolumnach 6, 8 i 10
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11

Nr	Rubryka		Jedn.					
12	Ilość roczna soli bydlęcej, która z ilości gminie na rok wyznaczonej przypada na tego gospodarza stosownie do ilości jego jednostek bydlęcych w granicach ilości maksymalnej 2 *kg* na każdą jednostkę bydlęcą		*kg*					
			g					
13	Ilość roczna soli, którą gospodarz ten dostaje od skarbu jako deputat lub z łaski, bądź bezpłatnie, bądź po niższej cenie niż 5 zł. za 100 *kg*		*kg*					
			g					
14	Wymiar (wypadający z potrącenia ilości soli wykazanej w kolumnie 13, z ilości soli bydlęcej podanej w kolumnie 12), aż do którego gospodarz ten w roku 18 . . może przez podpisaną gminę żądać i dostać soli bydlęcej		*kg*					
			g					
15	Ilość soli	której ten gospodarz zażądał	*kg*					
			g					
16		którą przełożony gminy dla tego gospodarza zamówił w granicach ilości największej w §. 6 wzmiankowanej	*kg*					
			g					
17	Przełożony gminy wydał gospodarzowi w granicach największych dozwolonych ilości (§. 15)	Dzień						
18		Miesiąc						
19		Ilość soli bydlęcej	*kg*					
			g					
	Liczba bieżąca							
	Uwagi							

Załączka B
(do §. 3.)

Objaśnienie

w jaki sposób ilość soli bydlęcej, wydzieloną dla każdej gminy (w Galicyi i Bukowinie także dla każdego obszaru dworskiego), rozkładać należy na poszczególnych gospodarzy bydło posiadających i jak utrzymywać regestr rozkładu soli bydlęcej, którego wzór podaje załączka A.

Ażeby otrzymać wymiar roczny, aż do którego każdy gospodarz, bydło posiadający, ma prawo dla swego bydła w pewnej gminie, (obszarze dworskim) w stajni trzymanego, dostać przez przełożonego tej gminy (obszaru dworskiego) soli bydlęcej po cenie zniżonej 5 zł. za 100 kg., winien ten przełożony gminy przedewszystkiem, mianowicie zaś na rok 1894, stosownie do §. 18go niniejszego rozporządzenia Ministerstwa skarbu, niezwłocznie, jak tylko otrzyma wiadomość o tem rozporządzeniu, później w myśl §. 3go tegoż rozporządzenia w listopadzie każdego roku obliczyć sposobem niżej podanym ogólną ilość bydła swojej gminy (obszaru dworskiego) i zapisać ją w regestrze, który ułożony być ma ściśle podług wzoru w załączce *A* podanego:

Wszystkich gospodarzy, którzy w gminie trzymają bydło w stajniach, chociażby sami nie mieszkali w tej gminie, zapisać należy po kolei w kolumnach 1, 2 i 3 przerzeczonego regestru a mianowicie ich nazwiska, charakter i miejsce zamieszkania (gminę i powiat administracyjny), pod liczbami bieżącemi, kładąc takowe w pierwszej i zgodnie z nią w przedostatniej kolumnie pionowej regestru. W kolumnie 4 zapisuje się numera konskrypcyjne domów lub budynków ekonomicznych, w których przerzeczeni gospodarze w owej gminie swoje bydło zwyczajnie w stajni trzymają.

Kolumny regestru 5 aż do 11 włącznie przeznaczone są na zapisanie ogólnej ilości bydła każdego z wzmiankowanych gospodarzy wyrażonej w jednostkach odpowiednich ilości soli dla każdego rodzaju bydła potrzebnej, w którymto celu rozmaite rodzaje bydła dzielą się na trzy grupy następujące:

grupa I. bydło ciężkie, to jest wszelkie konie i zwierzęta rogate przeszło rok liczące;

„ II. jałownik, to jest wszelkie konie i zwierzęta rogate już odsadzone, aż do jednego roku liczące, tudzież osły, (mułoosły, muły i osły) bez względu na wiek i

„ III. trzoda. to jest wszelkie kozy, owce i świnie już odsadzone.

Najprzód więc trzeba zliczyć wszystko bydło ciężkie do tego samego gospodarza należące, sumę zapisać w kolumnie 5 pod liczbą bieżącą tegoż gospodarza, sumę tę pomnożyć przez 4 a iloczyn zapisać w kolumnie 6.

Następnie zlicza się wszystkie sztuki jałownika; sumę zapisuje się w kolumnie 7 i mnoży przez 2. Iloczyn zapisać należy w kolumnie 8. Sumę trzody zapisać należy w kolumnie 9, tudzież w kolumnie 10. Na zwierzęta ssące nie wyznacza się soli bydlęcej, przeto się je pomija.

Teraz dodaje się jednostki zapisane w kolumnach 6, 8 i 10 każdej z osobna liczby bieżącej. Sumę tych jednostek zapisuje się w kolumnie 11.

Uskuteczniwszy te rachunki i zapiski co do wszystkich gospodarzy, którzy w owej gminie trzymają w stajniach bydło przerzeczonych rodzajów, dodaje się jednostki wszy-

stkich gospodarzy zapisane w kolumie 11. Sumę otrzymaną, która jest ogólną ilością jednostek wszystkiego bydła całej gminy zapisuje się na pierwszej tytułowej stronie regestru.

Ilość soli bydlęcej gminie wydzieloną i onejże oznajmioną, podzieliwszy przez oznaczoną wyżej ogólną sumę jednostek, otrzyma się ilość soli przypadającą na jednę jednostkę i takową zapisuje się także na stronie tytułowej regestru. Gdyby na jednę jednostkę wypadło więcej niż 2 kg., w takim razie tylko 2 kg. wolno przyjąć do rachunku.

Teraz oblicza się ilość soli bydlęcej przypadającą na każdego gospodarza a to w taki sposób, że rzeczony wymiar soli, na jednę jednostkę przypadający, który jednak nie może przenosić ilości 2 kg., mnoży się przez ilość jednostek, jaką każdy gospodarz stosownie do kolumny 11 posiada. Otrzymany iloczyn zapisuje się według kolei odpowiednich liczb bieżących w kolumnie 12.

Jeżeli który z gospodarzy pobiera sól jako deputat lub z łaski, którą dostaje od skarbu bądź bezpłatnie bądź po niższej cenie jak po 5 zł. za 100 kg. (co zdarza się mianowicie w dobrach skarbowych górno-austryackich i styryjskich, tudzież w miejscu, gdzie się znajdują c. k. żupy, któreto przypadki c. k. biuro kontroli powiatowej straży skarbowej oznajmi naprzód zwierzchności gminy, której się to tyczy) — ogólną ilość takiej soli, którą gospodarz ten rocznie dostaje, zapisuje się w rubryce 13, następnie odciąga się ją od ilości podanej w rubryce 12 i różnicę, będącą rzeczywistym wymiarem, aż do którego gospodarz ten w roku administracyjnym może żądać soli bydlęcej, zapisuje się w kolumnie 14.

Jeżeli taki przypadek nie zachodzi, w kolumnie 13 na linii odnośnego gospodarza, robi się kreskę, a liczbę zawartą w kolumnie 12 zapisuje się w kolumnie 14.

Następujący przykład ułatwi zrozumienie postępowania wyżej opisanego:

Przykład:

Gminie Więckowice wydzielono dajmy na to 1800 kg. soli bydlęcej. Gospodarzy mających tam w stajniach bydło jest 15, a jeden z nich, na którego bydle objaśni się sposób obliczania i zapisywania, nazywa się Wojciech Gwiazdoń i jest kmieciem.

Posiada on dwa konie sześciolatki, 1 źrebię ssące, 6 wołów jarzmnych i 2 woły opasowe, 7 krów i jałowic przeszło po roku liczących, 3 cielęta odsadzone mające po 3 kwartały, 2 cielęta ssące, 1 osła, 2 kozy, 24 owce, 6 świń i 12 prosiąt (jeszcze ssących); przeto pod liczbą bieżącą 1 zapisuje się a mianowicie:

w kolumnie pionowej 1: Wojciech Gwiazdoń, kmieć;
" " " 2 (gmina): Więckowice;
" " " 3 (powiat administracyjny): Sambor;
" " " 4 (Nr. konskr. domu): 14;
" " " 5 (sztuk bydła ciężkiego): 17 [bo ma 2 konie, 8 wołów i 7 krów a to czyni razem 17];
" " " 6 (jednostek bydła ciężkiego): 68 [to jest: 17 pomnożone przez 4];
" " " 7 (sztuki jałownika): 4 [bo ma 3 cielęta odsadzone mniej niż po roku liczące i osła, co czyni razem 4]:
" " " 8 (jednostek jałownika): 8 [to jest 4 pomnożone przez 2];
" " " 9 i 10 (trzoda): 32 [bo ma 2 kozy, 24 owce i 6 świń, razem 32 sztuki];
" " " 11: 108 [bo tyle czyni suma jednostek w kolumnach 6, 8 i 10 a mianowicie. 68 + 8 + 32 = 108].

Jak z bydłem Gwiazdonia tak samo postąpić należy z bydłem wszystkich innych 14 gospodarzy więckowickich. Następnie dodaje się wszystkie jednostki zapisane w kolumnie 11. Dajmy na to, że suma tych jednostek wynosi 1500, tę więc liczbę zapisać trzeba na stronie tytułowej regestru, poczem ilość roczną soli bydlęcej, gminie więckowickiej wydzieloną, to jest 1800 kg. dzieli się przez 1500, co daje (1800 : 1500 =) 1·2 kg. a przeto mniej niż największa dozwolona ilość. Na jednę jednostkę wypada więc 1 kg. i 200 gr. soli bydlęcej. Ponieważ Gwiazdoń ma 108 jednostek (kolumna 11), a nie pobiera soli jako deputat ani z łaski, ma prawo dostać w roku administracyjnym aż do 108 × 1·2, to jest 129 kg. 600 gr. soli bydlęcej. Skoro tak jest, tedy w kolumnie 13 na linii liczby bieżącej 1 trzeba zrobić kreskę a w kolumnie 12 i 14 pod kilogramami i gramami zapisać liczbę 129 kg. 600 gr.

Załączka C.
do §. 6.)

Kraj koronny:
Powiat administracyjny:
Okrąg sądowy:

Siedziba właściwego
biura kontroli powiatowej straży skarbowej.
Oddział straży skarbowej:

Zamówienie soli bydlęcej

dla

Gminy *) . . . .

stosownie do ustawy z dnia 30. Marca 1893, Dz. u. p. Nr. 65 i §. 6 rozporządzenia Min. sk. z dnia 20. Grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 176.

1	2	3		4	5	6	7
Ilość soli bydlęcej		Cena taryfowa przypadająca 100 *kg* 5 zł.		Z c. k. składu soli (żupy)		Poboru	
wydzielona	zamówiona						
kilogramów		zł.	ct.	w	kraj	miesiąc	rok

Najbliżej gminy leżąca
stacya kolei żelaznej . . . .

Pieczęć urzędowa, data i podpis zamawiającego przełożonego gminy:

Potwierdzenie (albo sprostowanie)
kierownika kontroli powiatowej straży skarbowej:

Jego pieczęć urzędowa, data i podpis:

---

*) Jeżeli w krajach wielojęzykowych gmina ma w każdym języku inną nazwę, wpisać tu należy nazwę użytą przy urzędowym rozkładzie soli bydlęcej (§. 5).

Załączka D.
(do §. 8.)

Do Biura solnego c. k. Dyrekcyi głównej kolei rzadowych austryackich w Wiedniu.

Konsygnacya

do

zbiorowego zamówienia soli bydlęcej gmin wewnątrz wymienionych przez $\frac{\text{przełożonego}}{\text{prezesa}}$

. . . . (nazwisko, charakter i adres) $\frac{\text{gminy}}{\text{towarzystwa rolniczego}}$

. . . . (dokładne oznaczenie gminy lub stowarzyszenia)

....

w myśl §. 8 rozporz. Min. sk. z dnia 20. Grudnia 1893, Dz. u. p. Nr. 176

1.	Ilość gmin w konsygnacyi objętych . . .	
2.	Ogólna ilość soli bydlęcej w kilogramach przez te gminy łącznie zamówiona . . .	
3.	Z c. k. składu soli w	
4.	W miesiącu poboru	
5.	Stacya kolei żelaznej, na którą cała zamówiona ilość soli ma być posłana	
6.	Adres, pod którym wyprawić należy tę posyłkę	

Pieczęć gminy lub stowarzyszenia.

Data i podpis własnoręczny
(wymienionego wyżej przełożonego gminy lub prezesa stowarzyszenia wygotowującego tę konsygnacyą.)

1	2	3	4	5
Liczba bieżąca	Zamawiających gmin			Ilość soli
	nazwa	okrąg sądowy	powiat administracyjny	wydzielona kilogramów

6	7		8	9	10
bydlęcej zamówiona	Cena taryfowa przypadająca za zamówioną ilość soli bydlęcej (5 zł. za 100 kilogramów)		Poboru		Uwaga
kilogramów	zł.	ct.	miesiąc	rok	

Załączka E.
(do §. 11.)

Nr. . . . .

Cedułą kontroli

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
Gminy, dla której wydano sól bydlecą				Data wydania soli bydlęcej			Soli bydlęcej wydano		Osoby, której sól bydlęcą wydano			Jeżeli Dyrekcya główna kolei sól bydlęcą posyła, ostatnia stacya posyłki	Osoby, która sól bydlęcą przewieźć ma od ostatniej stacyi kolei aż do gminy uprawnionej do poboru		
nazwa	powiat administracyjny	kraj	właściwy c. k. oddział straży skarbowej	dzień	miesiąc	rok	ilość worków po 50 *kg*	waga ogólna w *kg*	nazwisko	charakter	miejsce zamieszkania		nazwisko	charakter	miejsce zamieszkania

Ilość soli bydlęcej wydaną niniejszem przez podpisany c. k. Skład soli odstawić należy według postanowień o przewozie towarów kontroli podlegających, bez odjęcia lub naruszenia zamknięcia skarbowego na każdym worku umieszczonego, razem z tą cedułą kontrolną, bezpośrednio do gminy w kolumnie 1 wymienionej, tam zaś do jej przełożonego, a ten niezwłocznie po nadejściu posyłki uwiadomić ma właściwy c. k. Oddział straży skarbowej (kolumna 4), do którego należy odjęcie zamknięcia skarbowego.

C. k. $\frac{\text{Urząd}}{\text{Kontrola}}$ sprzedaży soli w . . . .

Pieczęć urzędowa: Data i podpis:

Nr. 28.

Obwieszczenie

c. k. Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 31. Marca 1894, do L. 17.911/1894, co do ustanowienia jezdnego pocztowego na czas od 1. Kwietnia do końca Września 1894.

Jezdne pocztowe od dnia 1. Kwietnia do końca Września 1894 wynos od konia i za miryameter jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdy			
	ekstrapocztą		pocztą zwyczajną	
	złr.	ct.	złr.	ct.
Kraków Sanok-Wadowice	1	7	—	89
Lwów-Rzeszów-Nowy Sącz-Tarnów . .	1	2	—	85
Przemyśl-Stanisławów-Żółkiew	1	—	—	83
Kołomyja-Sambor-Stryj	—	97	—	81
Brzeżany-Czortków-Tarnopol-Złoczów . .	—	96	—	85

Należytość za wóz kryty wynosi połowę, za niekryty czwartą część jezdnego za konia i od miryametra.

Czestne dla pocztyliona i należytość za smarowanie woza pocztowego pozostają niezmienione.

We Lwowie, dnia 31. Marca 1894.

Seferowicz w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Król. Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. Marca 1894, L. 16.791, wydane w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Oświęcim na dalszy pobór opłaty gminnej od napojów spirytusowych i od piwa na czas od roku 1894, do 30. Czerwca 1897.

Na mocy ustawy z dnia 18. Marca 1888, Nr. 36. Dz. ust. i rozp. kraj., Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Oświęcim na dalszy pobór ustawą z dnia 20. Maja 1886, Nr. 60. Dz. ust. i rozp. kraj. Wydziału kraj. z 3. Lutego 1893, Nr. 25. Dz. ust. kraj. przyzwolonych opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa w czasie od roku 1894 do 30. Czerwca 1897 pod warunkami wymienionymi w powołanej wyżej ustawie z 20. Maja 1886, Nr. 60. Dz. u. kr.

Opłaty jednak powyższe łącznie z krajowym dodatkiem konsumcyjnym, pobieranym na podstawie ustawy z 20. Marca 1891, Nr. 35. Dz. u. kr., nie mogą przekraczać od jednego hektolitra piwa kwoty 1 zł. 70 ct. w. a., przy palonych zaś napojach spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem kwoty 11 ct. od stopnia alkoholu, albo kwoty 11 zł. od hektolitra alkoholu, zaś przy innych napojach spirytusowych, względnie słodzonych napojach spirytusowych kwoty 5 zł. 50 ct. od hektolitra.

Gminie Oświęcim nie przysługuje prawo żądać dodatkowego uiszczenia rzeczonych opłat za czas przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

We Lwowie, dnia 27. Marca 1894.

Marszałek krajowy:
Sanguszko w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 4. Kwietnia 1894, L. 24.672, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22, o zabudowaniu potoku Michałowa w gminie Maniowy, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem wys. c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 3.Września 1893, L. 12.339/1631.

Badeni w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22, o zabudowaniu potoku Michałowa w gminie Maniowy.

§. 1.

Zabudowanie potoku Michałowa w gminie Maniowy prowadzić będą organa c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§. 2.

Czas budowy ustanawia się na dwa lata.

§. 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy, utworzonego stosownie do §. 3. ustawy z dnia 12. Kwietnia 1893, Dz. ust. kraj. Nr. 22., z zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy.

Datki kraju i państwowego funduszu melioracyjnego mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w czasie oznaczonym w §. 2. tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby, wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku państwowego funduszu melioracyjnego zależy jednak od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§. 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ

leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy, (miejscowy kierownik budowy).

§. 5.

Dodatki budowlane, dyety, koszta podróży technika prowadzącego bezpośrednio budowę na miejscu (miejscowego kierownika budowy) względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu, przeznaczonego na koszta podróży kierownika budowy.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych przez ten ostatni fundusz, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§. 6.

Kierownik budowy ma przedkładać Wydziałowi krajowemu najdalej do końca Marca każdego roku budowy, program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§. 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły we własnym zarządzie, kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny jednostkowe nie były podane w projekcie, musi je zatwierdzić Wydział krajowy.

§. 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie i jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej, sprawozdanie roczne z czynności budowlanej i o jej wynikach, tudzież o innych ważniejszych spostrzeżeniach w polu roboczem.

§. 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysłuża prawo przekonać się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne będące na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielić żądanych wyjaśnień organom w tym celu wydelegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§. 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i na roboty rzemieślników, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc, preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego w miarę robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§. 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do 15. każdego miesiąca.

§. 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. Marca każdego roku budowy i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§. 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy, kierownik budowy ma zażądać kolaudacyi przeprowadzonych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

W kolaudacyach może brać udział także techniczny zastępca Namiestnictwa, w którym to razie Ministerstwo rolnictwa oznaczy kierownika komisyi w każdym wypadku osobno.

Komisya ogląda i bada przeprowadzone roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny należy przedłożyć Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§. 14.

Przeprowadzeniem robót konserwacyjnych w ciągu dwu letniego czasu budowy zajmą się organa c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowania potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

Po zupełnem zaś ukończeniu robót około zabudowania potoka Michałowa, dalszy nadzór nad konserwacyą prowadzić będzie technik lasowy właściwego politycznego powiatu administracyjnego, stosownie do przepisu alinei 2. §. 19. ustawy z 30. Czerwca 1884 r., Dz. u. p. Nr. 117. Technik ten obowiązany będzie zestawiać roczne preliminarze kosztów konserwacyi.

Oznaczone w §. 5. ust. z 12. Kwietnia 1893, Dz. u. kr. Nr. 22. datki konkurencyjne krajowego funduszu drogowego i gminy Maniowy na koszta utrzymania, mają być wpłacane do kasy krajowej w miarę potrzeby na podstawie wspomnianych rocznych preliminarzy.

Datki konkurencyjne gminy Maniowy będą w czasie potrzeby ściągane w drodze polttycznej egzekucyi.

Zarząd funduszu konserwacyjnego należy do Wydziału krajowego.

§. 15.

Instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich, wydana reskr. Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. Września 1888, L. 12.146 (zeszyt XIV. ustaw, rozporządzeń i obwieszczeń z zakresu służbowego c. k. Ministerstwa rolnictwa, rocznik 1888, strona 54), służyć ma za wskazówkę postępowania przy przeprowadzeniu niniejszego przedsiębiorstwa o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Lwów, dnia 4. Kwietnia 1894.

Nr. 31.

U s t a w a

z dnia 12. Kwietnia 1894, zawierająca dodatek do §. 1. ordynacyi wyborczej dla gminy król. stoł. miasta Lwowa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Prawo wybierania Radnych miejskich mają z pomiędzy przynależnych do gminy i uczestników, oprócz osób w ust. 2 lit. g. §. 1. ordynacyi wyborczej dla gminy król. stoł. miasta Lwowa z dnia 14. Października 1870, Dz. u. kr. Nr. 79 wymienionych także:

a) technicy, którzy studya swoje w jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane, jeżeli te osoby są obywatelami państwa austryackiego.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 12. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 32.

Ustawa

z dnia 12. Kwietnia 1894, zawierająca dodatek do §. 22. i 32. prowizorycznego statutu dla król. stoł. miasta Krakowa.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Prawo głosowania na radców miejskich mają oprócz osób w §. 22. lit. *g)* prowizorycznego statutu dla gminy król. stoł. miasta Krakowa z dnia 1. Kwietnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 7 wymienionych, także:

a) technicy, którzy studya swoje w jednej z wyższych szkół technicznych austryackich ukończyli i tamże egzamin dyplomowy lub egzamina państwowe z dobrym skutkiem złożyli;

b) kandydaci notaryalni, którzy posiadają wszystkie warunki do uzyskania posady notaryalnej ustawą przepisane;

c) magistrowie farmacyi, jeżeli te osoby są obywatelami Państwa austryackiego.

Ci wyborcy umieszczeni będą w pierwszem kole wyborczem (§. 32. statutu dla król. stoł. miasta Krakowa z dnia 1. Kwietnia 1866, Dz. u. kr. Nr. 7).

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 12. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 15. Kwietnia 1894, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o poborze krajowych opłat konsumcyjnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje.

§. 1.

Od płynów w niniejszej ustawie wyszczególnionych, a w kraju spożywanych, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego opłaty konsumcyjne, tudzież dodatki do pobieranych na rzecz skarbu państwa podatków konsumcyjnych.

§. 2.

W obrębie kraju całego pobierany będzie 30% dodatek krajowy do podatku konsumcyjnego od wina, moszczu i zacieru winnego tudzież moszczu owocowego.

§. 3.

W okręgach akcyzowych miast Lwowa i Krakowa podlegać będą krajowej opłacie konsumcyjnej:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem araku, rumu i koniaku) przy ich wprowadzeniu do spożycia w obręb linii akcyzowej; dalej przy wyprowadzeniu tych płynów na ten sam cel, ze składu wolnego lub podlegającej opłacie konsumcyjnej gorzelni, położonych w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa, a to w kwocie 3 centów (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu, według studzielnego alkoholometra (he-

ktolitro-stopień alkoholu, liter alkoholu). W tej samej wysokości pobieraną będzie opłata, jako dodatek do państwowej opłaty produkcyjnej od gorzelń tej opłacie w myśl ust. państwowej z 20. Czerwca 1888, podlegających, a w obrębie linii akcyzowych miast Lwowa i Krakowa położonych.

2. Rum, arak, koniak, likier jako też wszystkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, przy wprowadzeniu w obręb linii akcyzowej Lwowa i Krakowa w kwocie 4 złr. (ośm koron) od każdego hektolitra.

3. Piwo wszelkiego rodzaju tak przy wprowadzeniu jak i przy wyrobie w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

Krajowe opłaty konsumcyjne, pobrane w oznaczonych okręgach akcyzowych, będą zwracane (restytuowane) w tych samych wypadkach i w tym samym stosunku, w jakim zwracane bywają wedle istniejących przepisów opłaty, względnie dodatki gminne.

§. 4.

We wszystkich innych miejscowościach kraju podlegać będą krajowym opłatom konsumcyjnym:

1. Gorące palone spirytusowe płyny, — których zawartość alkoholu przepisanym alkoholometrem oznaczoną być może, (z wyjątkiem rumu, araku i koniaku) w kwocie 3 ct. w. a. (sześć groszy) od każdego hektolitra i każdego stopnia alkoholu według studzielnego alkoholometra (hektolitro-stopień alkoholu, litrą alkoholu);

2. rum, arak, koniak, likier, tudzież wszelkie inne słodzone gorące palone napoje, bez różnicy zawartości alkoholu, w kwocie 4 złr. (osiem koron) od hektolitra;

3. piwo wszelkiego rodzaju w kwocie pięćdziesięciu centów (jednej korony) od hektolitra.

§. 5.

Krajowe opłaty konsumcyjne, wyszczególnione w §. 4. nie mogą obciążać ani produkcyi ani handlu, przeto opłaty te nie mogą być pobierane ani przy wyrobie palonych gorących spirytusowych płynów i piwa ani też przy tychże wprowadzeniu do miejscowości lub w obręb kraju.

§. 6.

Od krajowych opłat konsumcyjnych, wymienionych w §. 3. i 4. niniejszej ustawy wolne są te palone, gorące, spirytusowe płyny, którym według §. 6. ustawy o opodatkowaniu wódki z 20. Czerwca 1888, Dz. p. p. Nr. 95 przyznane jest uwolnienie od opłaty konsumcyjnej.

§. 7.

Spory, jako też przekroczenia niniejszej ustawy i odnośnych rozporządzeń wykonawczych, podlegają rozpoznaniu i orzeczeniu władz politycznych.

§. 8,

Władze polityczne mają prawo nakładać grzywny porządkowe do wysokości 100 złr. i kary kontrawencyjne do 20-krotnej wysokości tej kwoty, o którą skarb krajowy ukrócić zamierzano, a ewentualnie kary aresztu i zasądzać winnych na koszta postępowania.

Koszta postępowania, grzywny i kary kontrawencyjne ściągane będą w drodze egzekucyi politycznej.

§. 9.

Koszta postępowania wpływać będą do kasy c. k. władzy politycznej, grzywny zaś i kary kontrawencyjne do funduszu krajowego.

§. 10.

Dodatki do podatku konsumcyjnego, ustanowione w §. 2. niniejszej ustawy, pobierane będą razem z odnośnym podatkiem i przez te same organa.

Pobór opłat konsumcyjnych, ustanowionych przez §§. 3. i 4. niniejszej ustawy, unormowanym zostanie rozporządzeniem, wydać się mającem przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§. 11.

Niniejsze ustawa wchodzi w życie z dniem 1. Stycznia 1895, a przestaje obowiązywać z dniem 31. Grudnia 1899.

§. 12.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych i skarbu.

Schönbrunn, 15. Kwietnia 1894.

Franciszek Józef w. r.

Bacquehem w. r. **Plener** w. r.